

WYROK Z DNIA 22 WRZEŚNIA 2011 R.

III KK 48/11

Przepis art. 291 k.k. nie przewiduje kryminalizacji zachowania polegającego tylko na zbyciu rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego.

Przewodniczący: sędzia SN Z. Puskarski.

Sędziowie SN: K. Cesarz (sprawozdawca), M. Laskowski.

Prokurator Prokuratury Generalnej: B. Drozdowska.

Sąd Najwyższy w sprawie Sławomira W., skazanego z art. 291 § 2 k.k., po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 22 września 2011 r., kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego od wyroku Sądu Rejonowego w L. z dnia 23 września 2008 r.,

u ch ylił zaskarżony wyrok i u n i e w i n ni ł oskarżonego od zarzucanego mu czynu (...).

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 23 września 2008 r., Sąd Rejonowy w L. uznał Sławomira W. za winnego tego, że w dniu 10 maja 2007 r. w S. zbył przyczepę specjalistyczną marki Niewiadów wartości 7 000 zł wiedząc, że została uzyskana za pomocą czynu zabronionego – kradzieży na szkodę Tomasza N. i przyjmując, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, na podstawie art. 291 § 2 k.k. skazał oskarżonego na karę 100 stawek

dziennych grzywny, po 10 zł za stawkę oraz zwolnił go od kosztów sądowych. Wyrok ten uprawomocnił się z dniem 5 grudnia 2008 r.

Kasację na korzyść skazanego złożył Prokurator Generalny zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 291 § 1 i 2 k.k., polegające na uznaniu, że Sławomir W. dopuścił się przestępstwa określonego w tym przepisie, podczas gdy przypisane oskarżonemu i uznane za przypadek mniejszej wagi zachowanie, polegające na zbyciu rzeczy, o której wiedział, że została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, nie realizowało znamion żadnego czynu zabronionego”, po czym wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego czynu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna. Słusznie podniesiono w jej uzasadnieniu, że za popełnienie umyślnego paserstwa, zgodnie z treścią art. 291 § 1 k.k. odpowiada tylko ten, kto realizuje jedną z enumeratywnie wskazanych w tym przepisie czynności sprawczych, to jest nabywa, pomaga do zbycia, przyjmuje lub pomaga do ukrycia rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego. Również wyczerpanie jednego z tych czterech znamion czasownikowych konieczne jest do przyjęcia wypadku mniejszej wagi, określonego w art. 291 § 2 k.k. Przepis ten nie przewiduje natomiast penalizacji zachowania polegającego na zbyciu rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego. Zbycia nie można również utożsamiać z karalną pomocą do zbycia. Sprawca musi mieć wówczas świadomość, że swoim zachowaniem pomaga innej osobie (choćby osoba ta o pomocy tej nie wiedziała) do zbycia rzeczy.

Zarzucone a następnie przypisane oskarżonemu zachowanie nie zawierało zatem kompletu znamion przestępstwa z art. 291 k.k. Zaistniała więc sytuacja określana w art. 17 § 1 pkt 2 *in princ* k.p.k. Powinna ona skutkować wydaniem przez Sąd Rejonowy wyroku uniewinniającego (art.

414 § 1 zd. 2 k.p.k.). Skazanie w tej sytuacji okazało się oczywiście niesłuszne w rozumieniu art. 537 § 2 k.p.k. Dlatego należało uchylić zaskarżony wyrok i uniewinnić oskarżonego od zarzucanego czynu.